

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 218/2013-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. júla 2013 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka a sudcov Petra Brňáka a Marianny Mochnáčovej prerokoval sťažnosť P. T., S., zastúpeného JUDr. J. T., N., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Senica č. k. 11 Er/164/2010-270 z 31. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo P. T. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Senica č. k. 11 Er/164/2010-270 z 31. októbra 2012 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Senica č. k. 11 Er/164/2010-270 z 31. októbra 2012 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Senica je povinný uhradiť P. T. trovy konania v sume 269,58 € (slovom dvestošesťdesiatdeväť eur a päťdesiatosem centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. T., N., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti P. T. vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 218/2013-14 zo 17. apríla 2013 podľa ustanovenia § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť P. T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er/164/2010 a jeho uznesením z 31. októbra 2012.

2. V predmetnej exekučnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 11 Er/164/2010 je sťažovateľ v procesnom postavení oprávneného proti povinnému JUDr. V. K., S. (súdnemu exekútorovi so sídlom v N.). Predmetom exekúcie je vymoženie 1 877 € s príslušenstvom.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že „dňa 11. 3. 2010 podal u súdneho exekútora... návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 1 877,00 € s príslušenstvom od povinného JUDr. V. K...“

Súdny exekútor vydal dňa 21. 5. 2010 upovedomenie o začatí exekúcie a povinný dňa 7. 6. 2010 podal námietky proti exekúcii, v ktorých tvrdil, že vymáhanú sumu sťažovateľovi zaplatil. Okresný súd Senica uznesením sp. zn. 11 Er/164/2010-77 zo dňa 18. 1. 2011

námietkam povinného vyhovel a na odvolanie oprávneného Krajský súd... uznesením sp. zn. 10 CoE/215/2011-243 zo dňa 10. 7. 2012 uznesenie Okresného súdu... 11 Er/164/2010-77 zo dňa 18. 1. 2011 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Následne Okresný súd Senica uznesením sp. zn.: 11 Er 164/2010-270 zo dňa 31. 10. 2012 exekučné konanie EX 542/2010 prerušil do právoplatného skončenia veci vedenej pred Okresným súdom Nitra pod č. k. 2 T 87/2012. Exekučné konanie prerušil podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku.“.

3. Po citovaní ustanovení „§ 109 ods. 2 písm. c)... § 251 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku“ a tiež ustanovenia „§ 36 ods. 5 Exekučného poriadku“ sťažovateľ konštatoval (vyslovil svoj právny názor), že „Z uvedených procesných predpisov vyplýva, že Okresný súd Senica nemohol exekučné konanie 11 Er/164/2010 prerušiť podľa § 109 Občianskeho súdneho poriadku.“. Sťažovateľ tvrdí, že „uvedeným postupom, došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a to práva na spravodlivý proces a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a to práva vlastníť majetok“.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

1. Okresný súd... v konaní vedenom pod č. 11 Er 164/2010 porušil základné právo P. T... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a základné právo na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy...

2. Uznesenie Okresného súdu... sp. zn.: 11 Er 164/2010-270 zo dňa 31. 10. 2012 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Okresný súd... je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 269,58 €...“

5.1 Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril predseda okresného súdu listami sp. zn. Spr. 1605/13 zo 7. februára 2013 a z 29. apríla 2013, ktorý v podstatnom uviedol:

„Okrem iných rozhodnutí Okresný súd Senica uznesením č. k. 11 Er 164/2010-270 zo dňa 31. 10. 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 7. 11. 2012, prerušil konanie až

do právoplatného skončenia veci vedenej pred Okresným súdom Nitra pod č. k. 2 T 87/2012, ktoré je predmetom sťažnosti.

Sťažovateľ sa vo svojej sťažnosti odvoláva najmä na ustanovenie § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, podľa ktorého ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekučné konanie nemožno prerušiť s tým, že v tomto ustanovení je uvedené pod poznámkou označenou ako 4c/, napríklad § 14 zák. č. 328/1991 Zb.

Pod touto poznámkou je uvedené ustanovenie zákona, kedy prichádza k prerušeniu exekučného konania priamo zo zákona. V danej veci súd prerušil konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (teda procesne), čo ustanovenie § 36 ods. 5 Exekučného poriadku nevyklučuje.“ Súčasne oznámil, že „Okresný súd Senica netrvá na tom, aby ústavný súd konal o veci samej na verejnom ústnom pojednávaní, súhlasíme s upustením od neho.“

5.2 Právny zástupca sťažovateľa v liste z 13. mája 2013 k vyjadreniu predsedu okresného súdu v podstatnom uviedol:

„Nadalej trváme na tom, že výnimka zo zásady neprerušiteľnosti exekučného konania musí byť stanovená zákonom, tak ako to aj predpokladá ustanovenie § 36 ods. 5 Exekučného poriadku a na tom, že zo znenia konkrétneho ustanovenia osobitného zákona musí byť zrejmé, že splnenie určitých zákonom predpokladaných skutočností priamo vyvoláva, prípadne môže vyvolať prerušenie exekučného konania. Ako správne uviedol Okresný súd v Senici takýmto prípadom je napr. začatie konkurzného, či reštrukturalizačného konania.

Okresný súd v Senici ani vo svojom vyjadrení neuviedol žiaden platný právny (osobitný) predpis, na základe ktorého v danom prípade došlo k prerušeniu exekučného konania, resp. ktorý by ho oprávňoval prerušiť exekučné konanie; konal tak teda svojvoľne, bez toho, aby jeho konanie malo oporu v zákone. Odvolal sa len na ust. § 109 ods. 2 OSP, podľa ktorého je však možné prerušiť len súdne a nie exekučné konanie a ktoré podľa nášho právneho názoru nie je možné použiť v exekučnom konaní...

Exekučný poriadok ako lex specialis k OSP ako lex generalis, má prerušenie exekučného konania upravené osobitne a rozdielne, no najmä užšie od OSP...“

Súčasne oznámil, že „súhlasíme s upustením od ústneho pojednávania v tejto veci“.

6. Ústavný súd nahliadol do súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 11 Er/164/2010, ktorý mu bol doručený 11. februára 2013.

7. Ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že konanie vo veci sp. zn. 11 Er/164/2010 je ešte stále prerušené a Okresný súd Nitra v trestnej veci sp. zn. 2 T 87/2012 meritórne doteraz nerozhodol.

8. Ústavný súd v danej veci upustil so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich oznámeniami a vyhodnotením svojich zistení dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Predmetom sťažnosti je sťažovateľom tvrdené porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 11 Er/164/2010-270 z 31. októbra 2012 (pozri tiež body 1 a 4).

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

12. Námietky sťažovateľa týkajúce sa ním tvrdeného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu a základného práva vlastníť majetok, k porušeniu ktorých malo dôjsť v príčinnej súvislosti s označeným uznesením okresného súdu, sú založené na jeho tvrdení o nesprávnej a ústavne nekonformnej interpretácii a následnej aplikácii ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) v jeho exekučnej veci, hoci mal okresný súd zvoliť postup podľa „§ 36 ods. 5 Exekučného poriadku“ (pozri tiež body 3 a 5.2).

13. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave.

14. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré im predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

15. Inak povedané, arbitrárne rozhodnutie všeobecných súdov znamená predovšetkým (i) extrémny nesúlad právnych záverov s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami, (ii) interpretáciu, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne uvedené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax), (iii) nerešpektovanie kogentnej normy (interpretáciu), ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti,

(iv) hodnotenie dôkazov vykonaných bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery.

16. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy označeným rozhodnutím okresného súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci okresného súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o prerušení exekučného konania č. k. 11 Er/164/2010-270 z 31. októbra 2012 sú zlučiteľné (bod 15) s označenými článkami ústavy.

17. Okresný súd sťažnosťou napadnuté uznesenie, ktorým prerušil exekučné konanie do právoplatného skončenia veci vedenej pred Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 2 T 87/2012, po uvedení priebehu dovtedajšieho konania odôvodnil takto:

„Podaním zo dňa 22. 8. 2012 povinný založil do spisu obžalobu, z ktorej je zrejmé, že táto bola podaná na OS Nitra, pričom konanie je vedené pod sp. zn. 2 T 87/2012 pre prečin podvodu v štádiu pokusu, ktorého sa mal dopustiť dňa 15. 3. 2010 na Exekútorskom úrade povinného v N. oprávnený P. T., pričom žiadal o duplicitné vyplatenie sumy, ktorá je predmetom tohto exekučného konania. V danej trestnej veci bol vypracovaný okrem iného aj znalecký posudok z odboru písmaoznactva ohľadom sporného podpisu povinného, od ktorej pravosti podpisu závisí aj rozhodnutie v danej exekučnej veci.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. prerušil. V konaní sa bude pokračovať len čo bude právoplatne skončená trestná vec vedená pred OS Nitra pod č. k. 2 T 87/2012.“

18. Aplikáciu ustanovenia „§ 109 ods. 2 písm. c) O. s. p.“ okresný súd odôvodnil len strohým poukazom na prebiehajúce trestné konanie bez náležitej interpretácie tohto ustanovenia (vo vzťahu k danej veci) a právne relevantného vysvetlenia dôvodov nezvolenia postupu vychádzajúceho z ustanovenia § 36 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov

(ďalej len „Exekučný poriadok“). Svoj postup (právny záver) odôvodnil okresný súd až vo vyjadrení svojho predsedu zo 7. februára 2013, resp. 29. apríla 2013 (pozri bod 5.1).

19. Podľa ustanovenia § 36 ods. 5 Exekučného poriadku „ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekučné konanie nemožno prerušiť...“. Podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP „Pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu...“.

20. Problematikou postupu všeobecného súdu pri prerušení exekučného konania sa plénum ústavného súdu zaoberalo už vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 16/02, kde v uznesení z 20. mája 2002 vyslovilo svoj právny názor a z neho vyplývajúci záver:

„Podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku súd konanie preruší (musí prerušiť), ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 254 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku na exekučné konanie podľa Exekučného poriadku sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí Občianskeho súdneho poriadku (vrátane III. časti, v ktorej je § 109 ods. 1), ak tento osobitný predpis (Exekučný poriadok) neustanovuje inak. Takým ustanovením, ktoré ustanovuje inak, je § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, ktoré vylučuje aplikáciu § 109 Občianskeho súdneho poriadku, pretože má, pokiaľ ide o prerušenie exekučného konania, vlastné pravidlo.

Podľa § 36 ods. 5 Exekučného poriadku ak osobitný zákon (v poznámke pod čiarou je uvedený napríklad zákon č. 328/1991 Zb. v znení neskorších predpisov) neustanovuje inak, exekučné konanie nemožno prerušiť.

Z uvedených procesných predpisov vyplýva, že navrhovateľ ako exekučný súd nemohol exekučné konanie pred ním prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku.“

21. Namietané uznesenie okresného súdu z 31. októbra 2012 o prerušení exekučného konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP z dôvodu súčasne prebiehajúceho trestného konania (bod 17) vychádzajúce z právneho názoru okresného súdu, že „v danej veci prerušil konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. (teda procesne), čo ustanovenie § 36 ods. 5 Exekučného poriadku nevyklučuje“, je z hľadiska už citovanej právnej úpravy (bod 19), interpretačných kritérií posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (bod 15), ako aj právneho záveru pléna ústavného súdu, ktorý je pre rozhodovanie posudzovanej veci zaväzujúcim (bod 20), rozhodnutím arbitrárnym majúcim za dôsledok porušenie sťažovateľom označených práv, lebo mu nebola okresným súdom poskytnutá súdna ochrana v kvalite, ktorú mal v prípade zákonom ustanoveným postupom dostať. Okresný súd mal v predmetnej veci zvoliť postup predpokladaný ustanovením § 36 ods. 5 Exekučného poriadku (vyklučujúci použitie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktoré umožní za určitých okolností konanie prerušiť), ktoré zakotvuje zásadu, že exekučné konanie je možné prerušiť iba vtedy, ak to ustanoví osobitný zákon. Takýmto osobitným zákonom je predovšetkým zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (pozri tiež právny názor k § 36 ods. 5 vyjadrený na strane 91 v publikácii Jaroslav Krajčo: Komentár Exekučný poriadok, Procesný postup exekútora, Procesný postup exekučného súdu. Bratislava: EUROUNION 2009. ISBN 9788089374076). V okolnostiach danej veci možno uzavrieť, že prebiehajúce trestné konanie proti účastníkovi exekučného konania nepatrí medzi zákonom (v danom prípade Exekučným poriadkom) právne akceptovateľné (ustanovené) dôvody na prerušenie exekúcie.

22. Ústavný súd na základe už uvedeného konštatuje, že uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er/164/2010-270 z 31. októbra 2012 je rozhodnutím, ktoré nie je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto rozhodol, že namietaným uznesením bolo porušené sťažovateľovo základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 (výrok 1 tohto nálezu).

23. Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil porušenie označených práv uznesením okresného súdu č. k. 11 Er/164/2010-270 z 31. októbra 2012, toto rozhodnutie zrušil a vec

vrátil okresnému súdu, aby v nej znovu konal a rozhodol (výrok 2 tohto nálezu). Okresný súd v ďalšom konaní opätovne zhodnotí svoj právny záver vo veci sp. zn. 11 Er/164/2010 a rozhodne ústavne konformným spôsobom.

24. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného mu čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a zrušenie uznesenia okresného súdu č. k. 11 Er/164/2010-270 z 31. októbra 2012 (bod 2 výroku tohto nálezu) sa v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu (II. ÚS 182/06, IV. ÚS 311/08) otvára priestor na to, aby sa okresný súd sám vyrovnal s ochranou označeného práva hmotného charakteru. Ústavný súd preto sťažnosti v tejto jej časti nevyhovел uprednostňujúc právomoc všeobecného súdu na ochranu subjektívnych hmotných práv účastníkov konania pred ochranou v konaní pred ústavným súdom (bod 4 výroku nálezu). Ústavný súd v tejto súvislosti prihliadol aj na zásadu minimalizovania zásahov do právomoci iných orgánov verejnej moci, keďže nálezom zrušujúcim rozhodnutie o poslednom procesnom prostriedku, ktorý zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje, sa vytvoril priestor na ochranu namietaného porušenia tohto práva v rámci sústavy všeobecných súdov (obdobne pozri napr. IV. ÚS 128/07).

25. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľovi, ktorý bol vo veci namietaných porušení práv úspešný, vznikli trovy konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátom. Advokát vykonal dva úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania v roku 2012, spísanie a podanie sťažnosti 7. januára 2013. Odmena za jeden úkon právnych služieb v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) je 1/6 z výpočtového základu. Za jeden právny úkon vykonaný v roku 2012 patrí advokátovi odmena v sume 134,80 € (1/6 z výpočtového základu, ktorý je 763 €, t. j. 127,16 €, a režijný paušál 7,63 €). Za právny úkon vykonaný v roku 2013 patrí advokátovi odmena v sume

138 € (130,19 € plus paušál 7,81 €). Právnomu zástupcovi prináleží celková odmena za zastupovanie pred ústavným súdom v sume 272,70 € (za 1 úkon v roku 2012 – 134,70 € a za 1 úkon v roku 2013 – 138 €). Keďže sťažovateľ požadoval náhradu trov konania „v celkovej výške 269,58 €“, ústavný súd jeho návrhu v ním požadovanom rozsahu vyhovel. Túto sumu je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

26. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu.

27. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2013